

FRANCESC DE PAULA BURGUERA

Un conflicte artificial

Estem assistint, no diré a tot el País Valencià, perquè sortosament no és així, però sí a la ciutat de València, a una maniobra que tracta d'enfrontar els ciutadans valencians amb la seua Universitat, de crear en l'opinió pública un sentiment de menyspreu, d'atacs provinents dels sectors més reaccionaris i sectaris dirigits a la nostra cinc vegades centenària Universitat. Ho veiem en això que s'ha convingut a anomenar el "conflicte lingüístic". Que gent a la qual caldria suposar-li, no un mínim sinó un màxim de sentit comú, de trellat, fins i tot gent que ha passat per la universitat, tracte de negar a les institucions universitàries adients tota autoritat científica sobre la llengua, resultaria hilarant si no fos perquè amb aquestes actituds el que es fa, amb tota la intencionalitat, és voler confondre l'opinió pública. I això cal denunciar-ho rotundament. Perquè aquests que neguen autoritat a la Universitat en matèria lingüística i la concedeixen als afeccionats, als amateurs, saben ben bé el que fan i per què ho fan: la llengua, la nostra llengua no els interessa gens ni miqueta. Sols l'aprofiten com a eina de confrontació política o de satisfacció personal quan veuen que contribueixen a l'emboïcat. La seua satisfacció i el seu cofoisme consisteix a haver conseguit crear l'anomenat "conflicte lingüístic". Que aquestes actituds tan miserables hagen arribat a ser tingudes tan en compte que han forçat persones assenyades i de trellat a admetre que s'ha arribat a un "pacte lingüístic" per solucionar un conflicte, creat intencionadament, demostra una cosa: la indignència cívica en què vivim. Ja he dit que la situació resultaria hilarant si no fos per la mala intenció dels qui l'han creada. Però encara resulta més còmica –i també, patètica– l'actitud d'alguns capdavanters d'aquesta operació secessionista de la llengua. Com ara la de Xavier Casp, un dels màxims responsables d'aquesta situació. Un d'aquests que rebutgen l'autoritat científica de la universitat. Resulta, però, que no era això el que pensava fa anys. Era a finals dels cinquanta. Carles Salvador, amb altres valencians il·lustres i meritoris com Josep Giner, Ferrer Pastor, Enric Valor, mossèn Sorribes, Ismael

Roselló, impartien en els locals de Lo Rat Penat classes de valencià. D'altra banda, Casp i Miquel Adlert, a través de la seua Editorial Torre, començaven a publicar poesia i narrativa dels joves que en aquell temps teníem il·lusions literàries. Casp i Adlert s'havien enfrontat amb Salvador per qüestions de protagonismes personals. I havent tingut notícia que Salvador tenia en projecte la publicació d'una gramàtica, s'afanyaren a demanar a Sanchis Guarner la que ell tenia preparada per a publicar-la ràpidament en l'Editorial Torre. I veieu què deien en la propaganda per a captar compradors de la gramàtica de Sanchis Guarner: "Heus ací una fulla del llibre que esperaven els valencians. Gramàtica Valenciana, per Manuel Sanchis Guarner, amb un pròleg de Francesc de B. Moll. Una gramàtica valenciana que ofereix la garantia científica de

la personalitat del seu autor. No us deixeu sorprendre per cap gramàtica obra d'amateur". L'amateur era Salvador. Ells, en qüestions lingüístiques, reclamaven la "garantia científica" enfront dels amateurs. Ara resulta que per a Casp, això de la "garantia científica" són collonades. Són els amateurs, els qui tenen l'autoritat lingüística. Començant per ell, que s'ha dedicat a dirigir un diccionari, el publicat per la Real Academia de Cultura Valenciana, que és

*"Perquè, què
s'ha de pactar?
Una quarta
i meitat d'accents
a canvi de dotzena
i mitja de
desinències
verbals?"*

un desgavell. És coneguda la meua opinió sobre la qüestió: l'anomenat conflicte lingüístic provocat per aquesta tropa de desgavellats secessionistes i avalat per alguns polítics mediocres que l'únic que volen és treure'n profit fent demagògia, és artificial. I un "conflicte artificial", si no es denuncia la seua "artificialitat" i s'entra en el joc de buscar-li solució, la solució resultarà tan "artificial" com el conflicte. És a dir, no resoldrà res. Perquè, què s'ha de pactar? Una quarta i meitat d'accents a canvi de dotzena i mitja de desinències verbals? He llegit als diaris la possibilitat que el CVC, encarregat de solucionar el "conflicte", s'atorgués la condició d'autoritat única per decidir en qüestions lingüístiques marginant la universitat. Espere que siga broma i que ningú haja proposat seriosament aquest disbarat.